

lobní tvrzení, že dovolatel řečené lhůty platební nedodržel, a že následkem toho obživla celá pohledávka, proto míní, že nelze mluvit o rozsouzené věci vzhledem ku Šu 62 M. E. 4070/15, ježto nezaplacením kvoty obživla celá pohledávka. V tom spočívá nesprávné posouzení právní druhé stolice, která odvozuje z obživnutí celé pohledávky možnost jejího nového zažalování. Leč tomu není podle práva platného na Slovensku a v Podkarpatské Rusi tak. Podle zák. čl. 54:1912 (uvoz. zákon k zák. čl. 1:1911) § 31 tvoří konečné usnesení v mimokonkursním nuceném vyrovnaní exekuční titul ohledně celé k nucenému vyrovnaní přihlášené a usnesením tím určené pohledávky za podmínek Šu 62 4070/15 M. E., arci je dle Šu 61 téhož nařízení dlužník zbaven povinnosti platit více, než činí kvota, schvalovacím usnesením určená, dodrží-li stanovenou lhůtu platební pro složení kvoty. Z toho plyne, že při posouzení, zda schvalovací usnesení tvoří exekuční titul ohledně celé pohledávky, nedodržením lhůty obživlé, nelze vystačiti s pouhým procesuálním tvrzením žalující strany, které ovšem podle §§ 396 a 431 c. ř. s. sluší v rozepři považovati za pravdivé, že totiž dovolatel řečené lhůty platební nedodržel a že následkem toho obživla celá pohledávka, neboť otázka pravomoci, kterou je v tomto případě otázka exekučního titulu, musí býti řešena s hlediska předpisu zák. čl. 54:1912 (uvoz. zákon k zák. čl. 1:1911) § 31, nikoli s hlediska procesních předpisů provedení rozepře platících. Poněvadž soud odvolací, jak bylo shora už uvedeno, zjistil všechny pro rozsouzení této rozepře potřebné okolnosti, podle nichž nelze pochybovati, že žalobkyně má již ohledně celé své pohledávky, touto žalobou vymáhané, dostatečný titul exekuční, že tedy věc již byla pravoplatně rozsouzena, bylo k námitce věci rozsouzené přihlédnouti, rozsudky nižších stolic zrušiti a rozhodnouti současně o žalobním návrhu odmítavě.

Čís. 4263.

Okolnost, že nájem opozděním žaloby se mlčky prodloužil (§ 569 c. ř. s.), musí býti žalovaným namítána a to již v první stolici.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Rv I 1267/24.)

Žalobě, již se domáhal propachtovatel na pachtýři odevzdání pachtovaných pozemků, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce domáhá se vrácení pozemků na žalovaném jako jich pachtýři z důvodu, že smluvená doba pachtovní prošla a tím pachtovní oprávnění žalovaného zaniklo. (§ 1113 obč. zák.). Žalovaný namítl, že umluvená doba pachtovní ještě neprošla, nýbrž, že pozemky má najaty na 6 let, počínaje rokem 1921, takže doba pachtovní uplyne teprve na podzim roku 1926. Na základě provedených důkazů zjistily nižší soudy, že pacht byl umluven pouze na rok a pak na další 2 roky a skončil na

podzim r. 1923 a proto žalobnímu nároku vyhověly. Teprve v odvolání uplatnil žalovaný novou obranu, tvrdě, že pacht byl mlčky obnoven dle ustanovení Šu 1114 obč. zák. a Šu 569 c. ř. s. tím, že žalovaný po skončení pachtu roku 1923 na dále pozemků pachtovně užíval a žalobce nepodal žaloby o jich vrácení. V tom směru dlužno však uvést, že bylo v první řadě povinností žalovaného, chtěl-li se na mlčky nastavší obnovu pachtu odvolávat, aby tvrdil již před první soudní stolicí okolnosti, zakládající jeho právo v tom směru, najmě že již v době 14denní po uplynutí doby pachtovní pokračoval v pachtovním užívání pozemků těch a bylo pak v druhé řadě věcí soudu zkoumati, zda žalobce podal žalobu na vydání pozemků včas. Nevrdiv před první stolicí ani mlčky nastavší obnovy pachtu, ani okolností, zakládajících jeho právo v tom směru, nemůže již v řízení opravném opomenutí to doháněti, neboť jak dle Šu 482, tak i dle Šu 504 odstavec druhý c. ř. s. nesmějí soudy v řízení opravném k takové novotě hleděti. Ke lhůtě Šu 569 c. ř. s. mohl soud přihlédnouti pouze tehdy, kdyby žalovaný byl obranou proti žalobě uplatňoval mlčky nastalou obnovu pachtu. Když však žalovaný tohoto práva se nedovolával a pouze tvrdil, že 6letá pachtovní doba dosud neprošla, neměl první soudce ani možnosti, k ustanovení Šu 1114 obč. zák. a Šu 569 c. ř. s. přihlédnouti. Dovolávání se mlčky nastalé obnovy pachtu v řízení o d v o l a c í m bylo opožděno a měl odvolací soud již z tohoto důvodu odvolání zamítnouti.

Čís. 4264.

I při zrušení veřejné společnosti, do rejstříku dosud nezapsané, jest přípustnou likvidace po rozumu čl. 133 a násl. obch. zák. Popíráno-li společníkem zrušení společnosti, lze o přípustnosti likvidace rozhodnouti jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R II 178/24.

Návrh Františka W-a, by byl jmenován soudní likvidátor veřejné obchodní společnosti, utvořené navrhovatelem Františkem W-em a Klementem B-em pod firmou »Klement B. a spol.«, avšak před zápisem do obchodního rejstříku opět zrušené, **rejstříkový soud** zamítl. **Rekursní soud** potvrdil napadené usnesení. **Důvody:** Jest sice správným názor stěžovatele, že veřejná společnost jest tu dle ustanovení čl. 85 obch. zák. když i jen dvě osoby obchodní živnost pod společnou firmou provozují a u žádného ze společníků není účastenství omezeno na vklady majetkové a že není zapotřebí k platnosti takovéto smlouvy jejího písemného sepsání aneb jiných formalit, tudíž ani zápisu do obchodního rejstříku; než z tohoto ustanovení nelze ještě nikterak dovoditi, že ustanovení čl. 133 a 134 obch. zák. platí také pro takovou veřejnou obchodní společnost, jež do obchodního rejstříku dosud není zapsána. Naopak z ustanovení článku 86 obch. zák., jenž bezvýminečně nařizuje, že zřízení veřejné obchodní společnosti musí býti ohlášeno u příslušného obchodního soudu k zápisu do obchodního rejstříku, jakož i ze zařazení ustanovení článku 133 a 134 obch. zák. za ustanovení čl.